

Lindenfeld Pelagia (Pola)

Kategorie: Biografie

Graficzka i rzeźbiarka. Urodzona 19 czerwca 1894 r., córka przemysłowca Godela (Gustawa) Lindenfelda i Ruchli (Rozalii) z domu Kwaśner, siostra inżyniera Wolfa Lindenfelda i malarki [Eugenii Lindenfeld](#) (vide). Do wybuchu wojny zameldowana z rodzicami przy ul. Piotrkowskiej 189. W 1918 r. podjęła naukę w Warszawie, w październiku 1919 r. wyjechała do Poznania, a dwa miesiące później do Berlina, gdzie prawdopodobnie rozpoczęła studia artystyczne. W tym czasie była związana z założoną przez Mojżesza Brodersona łódzką grupą Jung-Idysz . Utrzymywała relacje z poznańską ekspresjonistyczną grupą Bunt. Jej linoryty były publikowane w awangardowych artystyczno-literackich pismach „Jung-Idysz” (1919, z. 3) i „Zdrój”(1919, t. 9, z. 4) oraz w jedynym numerze magazynu „Tańczący Ogień” (1920), w zbiorze wierszy Brodersona i Icchoka Kacnelsona Improwizacje i w tomiku poezji Chaima Króla Łojbn (1920). Uczestniczyła w I Wystawie Żydowskiego Malarstwa i Rzeźby w Białymstoku w 1919 r., jej prace znalazły się także na Wystawie Sztuki Żydowskiej zorganizowanej przez łódzkie wydawnictwo Tel-Awiw w 1921 r.

Podczas pobytu w Niemczech prezentowała swoje rzeźby w Dreźnie, Lipsku, Wrocławiu (Breslau), Wiesbaden. W 1922 r. jako jedyna rzeźbiarka z Polski wzięła udział w I Międzynarodowej Wystawie Nowej Sztuki w Düsseldorfie. Razem z Jankielem Adlerem, Henrykiem Berlewim i Stanisławem Kubickim uczestniczyła w I Kongresie Postępowych Artystów. W latach 1924-1926 odbyła podróże do Włoch, Egiptu i Palestyny, następnie zamieszkała w Paryżu. Do wybuchu II wojny światowej kilkakrotnie przyjeżdżała do Polski. W marcu 1925 r. dwie prace Lindenfeld pokazano w Miejskiej Galerii Sztuki w Łodzi, a na początku 1930 r. jej dorobek zaprezentowano na wystawie Żydowskiego Towarzystwa Krzewienia Sztuk Pięknych w Warszawie (razem z dziełami Symchy Trachtera) i w Miejskiej Galerii Sztuki w Łodzi (na zbiorowej wystawie obok dzieł Mieczysława Siemińskiego, Eustachego Pietkiewicza, Mariana Strońskiego, Zenobiusza Poduszko, Marka Szapiro i Gustawa Szulca). Za granicą rzeźby Lindenfeld pokazywano m.in. w Salonie

Niezależnych w Paryżu, w Berlinie, Wiesbaden, Elberfeld. W latach 30. używała pseudonimu Polin.

Na początku lat 20. twórczość artystki obejmowała przede wszystkim grafikę – drzeworyty i linoryty inspirowane dokonaniem niemieckich ekspresjonistów. Później w dorobku Lindenfeld pojawiły się batiki i biżuteria. W rzeźbie, która ostatecznie zdominowała jej twórczość, najczęściej podejmowała temat kobiety, tworząc archaizujące, stylizowane figury, popiersia, głowy, maski i płaskorzeźby w alabastrze, granicie, gipsie i terakocie.

Wybuch II wojny światowej zastał ją w Łodzi. Uwięziona w getcie, wraz z ojcem i rodzeństwem mieszkała przy ul. Zawiszy Czarnego 19/9. Zmarła w szpitalu 6 kwietnia 1942 r. Pochowana na cmentarzu żydowskim w Łodzi, obok rodziców w kwaterze prawej M (rz. 4, m. 239b).

Irmina Gadowska

Źródła

APŁ, AmŁ, Spis ludności Łodzi 1916–1921, k. 140; J. Kleczyński, Nowe wystawy, „Kurier Warszawski” 1930, nr 64, s. 15; J. Malinowski, Grupa „Jung Idysz” i żydowskie środowisko „Nowej Sztuki” w Polsce 1918–1923, Warszawa: Instytut Sztuki PAN, 1987; Pierwszy tydzień niezwykłego sukcesu wystawy malarstwa i rzeźb S. Trachtera i P. Lindenfeld-Polin. „Nasz Przegląd” 1930, nr 61, s. 16 (nlb); Przed dzisiejszym otwarciem Wystawy w Żydowskim Towarzystwie Krzewienia Sztuk Pięknych, „Nasz Przegląd” 1930, nr 47, s. 9; M. Wallis, Sztuki plastyczne, „Robotnik” 1930, nr 78, s. 3; M. Weinzieher, Trzy wystawy (Żyd. Tow. Krzewienia Sztuk Pięknych. Polski klub artystyczny. Salon Garlińskiego, „Nasz Przegląd” 1930, nr 61, s. 10 (nlb); ; Z miejskiej galerii sztuki, „Głos Poranny” 1930, nr 97, s. 7; Z Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych w Łodzi, „Hasło Łódzkie” 1930, nr 106, s. 6; Żydzi dawnej Łodzi oraz z Łodzią związanych. Słownik biograficzny, red. A. Kempa, M. Szukalak, t. 3, Łódź: Oficyna Bibliofilów, 2004, s. 70.

Tagi

kobiety

Data aktualizacji: 16-03-2026

Data dodania: 19-09-2025